

Котаракo Ди Картo и краят на кеша

Котарако Ди Карто и краят на кеша

Живял в днешно време, в столичния квартал Мустаково, един симпатичен котарак от фамилията Чизми.

За разлика от прочутия си дядо Чизми и неговите наследници, Кешо не носеше чизми, нито шапки с пера. Неговият стил не беше толкова изискан, а съвсем небрежен – и много подхождаше на начина, по който го наричаха всички: КЕШО.

– Защо Кешо ли?

– Защото улавяше всяка изгубена монета или банкнота с невероятна бързина.

В Мустаково често се случваше някой да изгуби джобните си, да забрави рестото си в магазина или да изпусне монетите си в шахтата. Кешо се оказваше винаги на правилното място, в правилното време и просто намираще тези пари, но в никакъв случай не ги крадеше. И дума да не става! Той просто ги прибираше на сигурно място в своята дебитна карта.

Имаше ясна цел и гордо разказваше на всички в квартала, че когато събере достатъчно пари, ще построи дом за всички бездомни котки в Мустаково.

Разбира се, котките в Мустаково не знаеха какво точно е дебитна карта и всички в квартала го гледаха с недоверие, защото им говореше на неясен банков език.

Наежените местни котараци подценяваха Кешо:

– На banker ли се прави?

А той само се усмихваше под мустак.

Защото знаеше нещо, което другите не разбираха – че парите могат да бъдат пазени не само в джобовете, а и по-умно.

Един неделен следобед Кешо седеше на любимата си ограда в квартала, праметнал опашка като пухкав шал, и се наслаждаваше на бавния ход на последния ден от седмицата.

В този момент покрай него съвсем неочаквано профуча нещо като стрела. Секунди по-късно се чу:

– Дрън-дрън-търкул!

До мустак познат звук, който изстреля Кешо веднага на мястото, където се бяха разхвърчали монети и няколко големи банкноти. В средата на улицата лежеше момчето, което току-що бе паднало от скейтборда си. Въпреки ожулените колена и удареното чело, то беше по-притеснено, че не открива в джобовете си парите, с които беше тръгнало от вкъщи.

– Не... не може да бъде – почти се разплака то. – Къде са парите, които ми да даде дядо?

И започна трескаво да търси.

Кешо вече ги беше събрал по навик, но този път се чувстваше различно. Рядко присъстваше на момента, в който някой разбира, че е изгубил парите си.

– Мама ще помисли, че съм ги похарчил – смръщи се притеснено момчето.

Кешо замръзна. Парите, които намери, вече не бяха „ничии“, и тази мисъл не му позволи да продължи напред.

Точно когато момчето се беше отчаяло, Кешо изскочи пред него с широка усмивка.

- Хей! Това твоите пари ли са?
Момчето го погледна объркано.
- Да. Къде ги намери? Сякаш се бяха изпарили!
- Да кажем, че имам набито око – отвърна котаракът и върна парите.
- Благодаря ти. Аз съм Алекс. Приятно ми е. Как да ти се отблагодаря за помощта?
- Приятно ми е, Алекс. Аз съм Кешо. – Няма нужда от благодарности... но ако се появят котешки бисквитки, не бих отказал.

Алекс се засмя, преметна скейта си в ръка, пхна парите

обратно в гъбова си много внимателно и двамата тръгнаха към магазина за котешки бисквитки.

- Постоянно ми се случва да губя пари – сподели той.
- И затова майка ми вече не ми дава пари за цялата седмица, а ден за ден. Казва, че трябва да се науча да бъда внимателен, преди да ми повери по-голяма сума и повече отговорност.

Кешо вървеше до него с леко полъшваща се опашка, лапичките му тихо потупваха по нагретия от слънцето асфалт, а гласът му звучеше толкова спокойно и уверено.

– Знаеш ли, има и по-умно решение – усмихна се Кешо. – Казва се дебитна карта. Откакто я имам не броя монети и не се чудя за рестото. Просто плащам точната сума, където и да съм, и тръгвам безгрижно по пътя си.

– Хмм. Дебитните карти не са ли само за възрастни? Аз съм на 11 години – попита учудено Алекс.

– Не само. Има сметки за деца със специални дебитни карти за твоята възраст. Хубаво е отсега да знаеш за тези неща, не е толкова сложно. Парите не стоят в картата, а в банката. Картата е просто инструмент, с който ги използваш.

– Значи парите са в банката и аз плащам само с картата?

– Точно така. Те са в твоята сметка, а картата е ключът към нея. С нея можеш да плащаш в магазина или да теглиш пари от банкомат. Най-голямото предимство е, че плащаш точната сума.

Докато си говореха, стигнаха до магазина. Алекс взе пакет котешки бисквитки и отиде да ги плати на касата. Бисквитките струваха две евро, а той даде пет евро на магазинерката и тръгна да излиза, когато Кешо веднага го спря.

– Момче, забрави си рестото! Трябваше да ти върнат три евро. Къде тръгна?

– О, не обърнах внимание – смути се Алекс.

– Ето, виждаш ли? Ако си с карта, няма как да изпаднеш в такава ситуация.

– А какво ще правя, ако изгубя и нея?

Ако я изгубиш, картата винаги може да се блокира. Това не означава, че картата ще спре да работи, а че никой няма да може да плаща с нея.

– А парите?

– Остават в сметката ти, просто никой друг няма да може да плаща с картата ти.

– Йее, това звучи наистина супер удобно! Благодаря Кешо, това са ценни съвети.

Дватама продължиха по пътя си към дома на Алекс. Момчето много искаше да представи новия си приятел на майка си и да ѝ разкаже за предимствата на детските банкови карти.

Когато стигнаха, още от вратата той извика:

– Мамо, реших проблема с неусетно изпадналите джобни по пътя за училище! Ако имам детска банкова карта, повече няма да има нужда да ми даваш кеш. Тази карта е по-сигурна за моите средства и ако се наложи да ми изпратиш пари, винаги можеш да го направиш.

– И още нещо – добави с ентузиазъм момчето. – Няма да мисля за рестото в магазина. Така поне е сигурно какво плащам.

– Чакай, какво говориш? Детска банкова карта ли? – замисли се майката.

– Да, мамо. Това е просто дебитна карта, направена специално за деца на моята възраст. И е безплатна. Можеш да я вземеш от офис на банката или да я заявиш онлайн за по-лесно.

– Добре, не звучи никак лошо. Откъде научи всичко това?

– От Кешо – кимна гордо към котарака. – Той има такава. С нея плаща и в нея пази парите си.

– Не знаех, че има карти и за по-малки деца. Може наистина да ти издадем такава карта. И без това следващата

седмица си на екскурзия – по-добре да не носиш много пари в себе си. Рагвам се, че си срещнал приятел, който ти споделя нови знания. Знанията са най-голямото богатство.

Алекс подскочи до тавана от радост, хвана Кешо за лапата и го заведе в детската си стая. Реши да направи нещо специално за новия си приятел.

Тържествено, като в истинска рицарска церемония, той коленичи пред котарака и обяви:

– От днес ти вече не си просто Кешо. Провъзгласявам те за Котарако Ди Карто – рицар на финансите и детските банкови карти. Остави Кешо в миналото като спомен за времена, в които оцеляването е било важно.

После се усмихна и вдигна въображаем меч:

– Истинският рицар не крие богатството си в джобовете, а го пази в картата си.

Котаракът се усмихна под мустак:

– Приемам титлата Ди Карто. От днес спирам да събирам изгубени джобни по улиците. Като истински рицар обещавам да науча всички твои съученици да заменят джобните в брой с карта, защото е по-сигурно, по-удобно и по-модерно!

Поука: Дебитната карта е по-сигурно място за твоите джобни.

